

Hoofdstuk 125

Lieve kleinkinderen,

Eén van mijn leraren op de Kweekschool in Dokkum vertelde ons het volgende waar gebeurde verhaal. Hij kende een man die enkele jaren voor de oorlog van 1940 – 1945 lid was geworden van de NSB. Dat was de politieke partij van Anton Mussert, die Adolf Hitler in Duitsland als voorbeeld had. Ja, deze man had er meer dan genoeg van hoe Nederlandse politici de rijken in ons land bevoordeelde ten koste van de arme mensen. Met de Duitse soldaten van Hitler in ons land zou alles beter worden....

Maar dat viel erg tegen. Was het al in 1941 of een jaar later dat hij zijn lidmaatschap van de NSB wilde opzeggen? Maar dat deed hij niet. Hij werd zelfs vrienden met veel hoge Duitse SS officieren.

Maar in de aprildagen van 1945 had deze man wel een blauwe overal aan, net zoals al die mannen van de ondergrondse, die tijdens de bezettingsjaren in het geheim zich tegen de Duitsers verzet hadden en nu de Canadezen hielpen om de noordelijke provincies van ons land te bevrijden.

Deze man, zijn naam ken ik niet en onze leraar vertelde ons die naam ook niet, maar deze man was in het diepste geheim een spion voor onze bevrijders geweest.

Hoofdstuk 125 - De koning en de Godsman - 1 Koningen 18 : 1 - 20

Er was veel tijd overheen gegaan sinds de profeet uit Tisbe koning Achab het oordeel had aangezegd. Nog steeds had het niet geregend. Direct het eerste jaar was de voorjaarsregen weggebleven en later ook de herfstregen. Ook gedurende het tweede jaar was er geen druppel regen gevallen. En nu in het derde jaar was het al bijna herfst en er zat geen weersverandering in de lucht.

Al groter werd het voedseltekort en steeds meer mensen stierven de hongerdood. Vooral arme mensen waren het slachtoffer dat er niets meer groeide.

In zijn hoofdstad Samaria wachtte koning Achab af wat de toekomst hem en zijn volk zou brengen. Somber was hij en vooral kwaad op die Godsman Elia. Hoelang moest dit nog duren? Zou de profeet Elia dan nooit weer die vloekspreuk intrekken en het weer laten regenen? Zelf had hij niet de meeste last van de droogte. Hij was de koning en kon uit verre landen koren en olie laten

komen, maar zijn volk! Waren er dan nog niet voldoende mensen gestorven? Wanneer zou er voor Elia voldoende mensen door de honger zijn omgekomen?

Zelfs voor zijn paarden en muilezels was er geen voldoende eten meer. Als dit niet veranderde zou hij de grootse helft van zijn dieren moeten laten afmaken. En als dan het volgend jaar de Arameeërs een aanval deden.... Ja, voor koning Achab waren z'n paarden en muilezels zijn grootste zorg. Niet zijn mensen! Met zijn hofmaarschalk Obadja maakte koning Achab het plan om het hele land door te reizen op zoek naar bronnen en beken, waar misschien nog gras groeide.

De volgende ochtend reden ze de stadspoort uit. Om meer kans op succes te hebben reden ze met hun soldaten allebei een kant uit.

Zo ver de koning kon zien lag het land er doods en verlaten uit. De lucht trilde van de hitte en had een koperen kleur. Bij de dorpen waar hij langs reed, hoorde de koning het vee kreunen. De boeren hadden geen werk, want er was op het land niets te doen.

De mensen zagen hem gaan, hun koning, maar ze hadden de moed niet meer om hem te groeten. En koning Achab had nog nooit eerder zo goed gevoeld wat deze droogte voor zijn volk betekende.

'Zo waar de Heer leeft, de God van Israël, de eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen.'

Hij hoorde het de profeet Elia nog zeggen. Waarom had hij die profeet ook niet direct laten doden? Hij was te goed. Zijn vrouw Izébel had het wel anders en veel beter gedaan. Die was niet zo verdraagzaam! Zij durfde de profeten des Heren wel aan te pakken. Ze had er zelfs veel laten doden. Maar dat had ook niet erg veel geholpen! En Baäl heette nog wel de regengod te zijn....

Diezelfde dag dat koning Achab de velden inging om gras voor zijn paarden te zoeken, was de profeet Elia op reis gegaan, naar de hoofdstad Samaria.

'Je moet naar koning Achab gaan om te zeggen dat het land weer regen zal krijgen,' had de Heer tegen hem gezegd.

Hij was direct op reis gegaan. Het was hier in Sarfath goed geweest. De rust had hem goed gedaan. Maar nu was hij blij dat hij weer terugging naar zijn eigen land. Nu zou het werk beginnen: *het grote werk en de grote strijd!*

Al lopend naar de stad Samaria liet hij zijn ogen gaan over de grote dorre velden. Dit was het dus geworden van Gods mooie, bloeiende land: één grote kale wildernis! God in de hemel wist dat het niet zijn schuld was! Hij had gebeden om droogte, maar alleen om het volk weer terug te doen keren tot God de Heer. De schuld lag bij Achab, die voor de Baäls knielde en bij Izébel, die de profeten des Heren gedood had. Nu kon dit verblinde volk zien wat hun afgod Baäl kon. Baäl, de god van de regen, zoals zijn priesters zeiden!

De Heer of Baäl. Hij zou ze laten kiezen, de dwazen die dachten dat ze èn de Heer èn de Baäls konden dienen!

Gods mooi bloeiend land. Het was één grote kale wildernis geworden!

Over de velden zag hij een wagens aankomen. Paarden en soldaten. Het zonlicht dat weerkaatste op de speren. Kwam de koning daaraan? Hij mocht komen! Nergens beter dan in deze dorre wildernis kon hij hem zijn boodschap zeggen!

Even later zag hij een man op zich afkomen. Het was koning Achab niet, maar zijn hofmaarschalk Obadja. Elia kende hem wel en wist dat deze man in het geheim de Heer trouw was gebleven.

Toen Obadja de profeet Elia herkende, maakte hij een diepe buiging en zei: 'Bent u het, Elia? Bent u het echt?'

'Jazeker,' antwoordde Elia. 'Ga naar je koning toe en zeg tegen hem dat ik hier op hem wacht.'

Obadja hief zijn armen omhoog en zei: 'Alstublieft, Elia, doe me dat niet aan! U wilt toch niet dat koning Achab mij doodt? Mijn meester heeft overal naar u laten zoeken, in elk land, bij elk volk. Dat is zo zeker als de Heer uw God leeft! En steeds zeiden zijn boodschappers dat u daar niet was. Dan moesten ze plechtig verklaren dat ze u niet konden vinden.

En moet ik nu aan mijn meester gaan vertellen dat u hier bent? Als ik dat doe, wordt u door de geest van de Heer meegenomen en weet ik straks niet waar u bent. De koning zal mij dan zeker doden!

Meneer Elia, ik heb altijd veel eerbied gehad voor de Heer, mijn leven lang. Heeft u niet gehoord wat ik gedaan heb toen koningin Izébel alle profeten van de Heer wilde doden? Ik heb honderd profeten verstoep! Vijftig in één grot en nog eens vijftig in een andere grot. En ik heb ervoor gezorgd dat ze te eten en te

drinken kregen. En nu moet ik aan mijn meester vertellen, dat u hier bent? Dan zal hij mij zeker doden.'

Elia keek Obadja aan. Een held was hij niet, deze Obadja, maar hij was wel een heel gelovig man en het was waar dat hij veel voor de profeten van de Heer gedaan had. Hij zou niet wegens hem doodgeslagen worden. Daar kon hij zeker van zijn.

'Zo waar als de Heer leeft,' antwoordde Elia, 'ik zal hier niet weggaan. Ik beloof u, dat ik hier op de koning zal wachten.'

'Alstublieft, Elia, doe me dat niet aan!'

Pas toen durfde Obadja de boodschap aan de koning over te brengen. Niet veel later kwamen koning Achab en zijn hofmaarschalk Obadja samen op hun paarden naar Elia aangereden.

'Zo, ben jij daar schandvlek van Israël,' schreeuwde Achab. 'Jij die mijn land in het ongeluk gestort hebt!'

Elia schudde zijn hoofd en zei: 'Nee koning, niet ik, maar u heeft door zich niet te houden aan Gods geboden, uw land aan de rand van de afgrond gebracht.

U heeft de Heer verlaten en bent de Baäls gaan dienen.

Maar koning, laten wij niet bekvechten over wie de schuldige is. Laat heel uw volk samenkomen op de berg Karmel. Ook alle vierhonderdvijftig priesters van de god Baäl en de vierhonderd profeten van de Asjera moeten daar komen. En dan zullen wij zien wie de echte God is: Baäl of de Heer.'

Koning Achab hoefde er niet lang over na te denken. Nu Elia er was, zou het spoedig weer gaan regenen. In ieder geval was het niet verstandig om hem nu te laten doden. En wat betreft een grote volksvergadering op de berg Karmel, dat

kon nooit geen kwaad. Wat kon het hem ook schelen, wie er won, de Heer of Baäl? Als er maar regen kwam en dan maakte het hem niet uit wie daarvoor zorgde.

‘Ik zal de volksvergadering bijeen roepen,’ antwoordde koning Achab.

Koning Achab en zijn hofmaarschalk Obadja rijden naar Elia toe.